

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 141.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366120896/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

– svarede Gudmoderen – »de svækkede din barnlige Tillid til de Erfarne Ord og betænkte ikke, at du handlede ligesaa klogt som de, naar de følge Forskrifter, som de ikke forstaae – og det gjør jo næsten Enhver, der blot vil tænde en Svovlsrikke eller lægge et Sædekorn i Jorden. Men skynd dig nu til dine Forældre! jeg skal følge dig til dem ad en Gjenvei.» Med disse Ord tog den venlige Gudmoder hende ved Haanden og løb saa let bort med hende, som om hun fløi. Det var hende virkeligt som hun svævede over Skovsletten ved sin Gudmoders Haand, næsten uden at berøre et Græsstraa, og det varede ikke mange Øieblikke før hun stod hos sin Familie, som længe havde savnet hende og nu vilde kjøre hjem fra Kildeforlystelserne. Saasnart Thora stod ved Vognen, var Gudmoderen forsvunden i de grønne Buske. Baade Forældre, Søskende og Fætter Jørgen overvældede Thora med Spørgsmaal om hvor hun havde været, og der vankede endel Skjænd; men hun svarede kun, med lunefuldt, skalkagtig Mine, at hun havde været paa Veien til Afrika, som de jo nok vidste, og at hun ganske vist løb eller fløi heelt derhen en anden Dag, naar de længer vilde drille hende med hendes Næse. At hun havde været hos sin Gudmoder, fortaug hun, saavel som hvad der var skeet med hendes Fingre; men at hun nu kunde løbe paa en Maade, der næsten kunde kaldes at flyve, paastod hun med Ivrigheid; og hendes Gang var saa let og smidig, at Fætteren næsten var saa høflig at indromme hende det.

Det Forste, Thora foretog sig, da hun næste Morgen vaagnede, var at gribe til sin Næse og rykke i den af alle Kræfter med de tre fortryllede Fingre; men den forandrede ikke sin Skikkelse. »Saa har jeg dog kun drømt det Aitsammen» – sukkede hun – »jeg maa vel have sovet ude ved Skovbækken og har slet ikke været hos Gudmoder» – Det var imidlertid langt efter Solens Opgang, og hun erindrede nu, at det kun var naar Solen stod op eller gik ned, den hemmelighedsfulde Evne var virksom. Hun gik nu som i Drømme den hele Dag og gav nøie Agt paa Solens Gang, for ikke at forsømme den vigtige Solnedgangs-Time.

Silde paa Eftermiddagen tog hun et lille Speil, et saakaldet «Sondagsøes», med sig og løb ud til Slotsruinen. (Hendes Fader eiede en Parcel fra det udstykkede Gods, hvortil det nedbrudte Slot hørte). Her stillede hun sig i et halvt nedbrudt Vindue, der vendte mod Vest og hvorfra hun kunde see Solens Nedgang i Havet. I det Øieblik, den nederste Solrand syntes at spille paa den fjærne Havflade, holdt hun

det lille Speil for sit Ansigt og begyndte med største Ivrighed at klemme sin Næse frem og sin Pande og sine Læber tilbage. Det kom hende for, at Ansigtet virkelig forandrede sig og næsten blev hende ukjendeligt – men det syntes hende tusinde Gange grummere end tilforn. Hun udstødte et Skrig og tumlede svimmel ned af Vinduesraimen. Faldet var dybt. Hun greb uvilkaarlig for sig, men blev slemt forslaaet paa Albuerne og i Ansigtet. Speilet havde hun tabt – det laa dybt nede mellem Ruinerne og var slaaet i tusinde Stykker. Med Hænderne forslaaede og, som hun troede, med et græselig forvandlet Ansigt, løb hun hjem og styrtede ind til sine Forældre, der med største Forskrækkelse saae hvorledes hendes Ansigt var forslaaet og næsten ukjendeligt. Hun kastede selv et ængstelig Blik i et Speil og sank afmægtig til Gulvet. Hun blev bragt tilsens og forbundet, men da hun kom til sig selv, var hun i en febrilsk Tilstand. Alt, hvad hun sagde om Trylteri og Forvandling, klang som forvirrede Fantasier. Efter nogle Ugers Sygdeleie stod hun vel helbredet op, men hendes Ansigt var ikke længer det samme. Alt, hvad man havde dødlet ved det tilforn, var forsvundet. Panden hang ikke længer ud, men havde derimod faaet en Skjævhed, der klæde hende meget værre. Næsen var ikke flad, men var bleven tyk og klunter i Enden. Uagtet hun ingen Tænder havde mistet, var den for noget vel fremstaaende Mund nu faldet ind, som paa en gammel tandløs Kone.

«Du min Gud, hvilket Uglebillede hun dog er bleven ved det fald!» – sagde Faderen, og hele Familien var af samme Mening. Fætter Jørgen saae det dog ikke; han var reist bort om Morgenen samme Dag, Thora om Aftenen var faldet ned blandt Slotsruinerne. Thora selv saae sit forandrede Ansigt med Gra, men trostede sig hemmelig med, at hun kunde forme det om hver Morgen og Aften. Hun gjorde nu et formeligt Studium af denne ydre Selvförbedring. Hun gik ikke længer til Slotsruinen og udsatte sig for at falde ned; men hun lukkede sig inde i sit Værelse paa de Timer, hvori Solen efter Almanakken skulde staae op eller gaae ned, og i disse Timer modellerede hun formelig paa sit Ansigt saa godt, som hun kunde, og som hendes Sinag eller Lune indgav hende det. Hun var selv overbevist om, at en saadan Modellering virkelig fandt Sted, og at det ingenlunde var en Fantasi, som hun havde medbragt fra sin Sygdom. Hun fordreiede uvilkaarlig sit Ansigt, og gjorde slemme Grimasser under Arbeidet, og undertiden troede hun da, at disse fordreiede Miner vare hendes